

EL TEMPS, en acció

A partir d'aquesta setmana, i durant un mes, s'emetran per TV3, TVV i TVE-Balears els espots que el publicitari Lluís Bassat ha realitzat per al llançament d'EL TEMPS. Amb aquest motiu, i amb vocació d'objectiu indiscret, els oferim les interioritats, els episodis que no es veuran.

Dijous 11 de gener. És el dia que **Lluís Bassat**, el president i director creatiu de Bassat-Ogilvy & Mather, va decidir per a rodar la primera part de l'spot que publicitarà EL TEMPS a través de la televisió. Aquest primer apartat estava reservat als creadors d'opinió del setmanari. El rodatge havia de començar a les 16.30 als estudis de la productora Group Films, ubicada a Esplugues de Llobregat.

A Barcelona, 11.000 taxis no prestaven el servei habitual. El sector havia enarborat la bandera del combat perquè volia més retribu-

cions per abaixar bandera. La novetat del dia podia disminuir la convocatòria dels protagonistes. De fet, la va dificultar en abundància. El setmanari, davant el color de l'assumpte, va haver d'improvisar una línia de locomoció. La cita era a les 14.00, al Restaurant Quirze d'Esplugues de Llobregat. I les operacions que van fer servir alguns dels que havien de posar davant la càmera per a desplaçar-s'hi, encara són imprecises.

Ningú no sap, per exemple, quins ressorts va haver de fer servir **Josep Vicent Marqués** per tal d'acudir a Esplugues des de l'aeroport

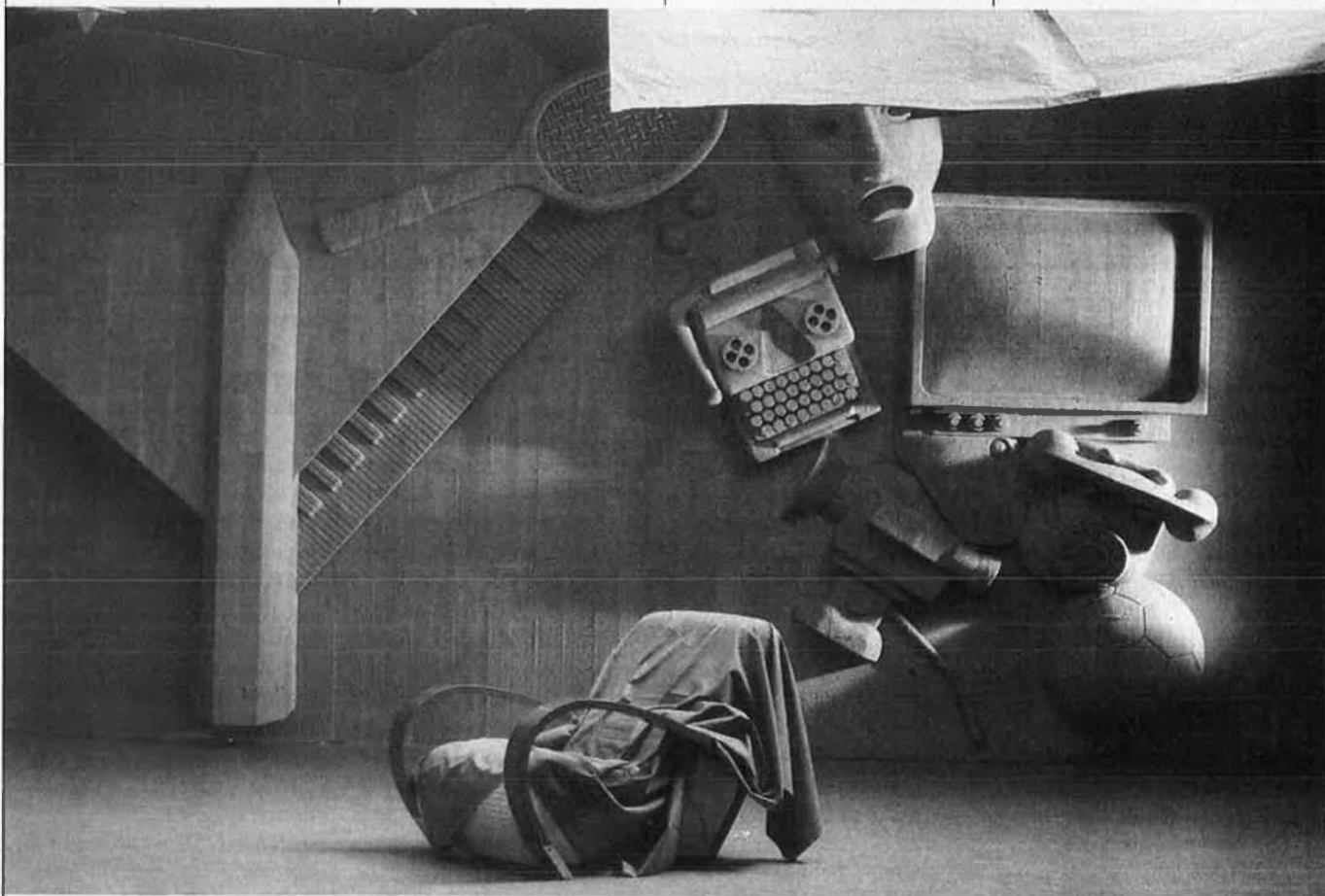
del Prat. Un misteri. **Nèstor Lujan** va arribar en taxi des de Martinet (Baixa Cerdanya), localitat que toca, pràcticament, Andorra, i que, per tant, distava molts quilòmetres de les reivindicacions gremials metropolitanès. Lujan, que tenia sol·licitats els serveis del taxi per a tornar al seu punt de partida després del rodatge, infonent calma, va avisar que no pensava passar l'obesa factura a EL TEMPS perquè "és una revista arruïnada".

Devorat el dinar, els excomensals van enfilejar com van poder, amb les dificultats del licor ingressat, cap

al lloc convingut. Els que, per uns motius o altres, van faltar a la convocatòria nutritiva, havien anat deixant-se caure per la productora. **Ferran Torrent** havia vingut des de València, acompanyat del pintor **Pep Sanleón**, i **Pere Calders** havia arribat gràcies a la línia irregular ocasional. I no podrien assistir a la gravació, per raonables coartades, ni **Montserrat Roig** ni **Carme Riera** ni **Manuel Vázquez Montalban** ni **Manuel Vicent**.

Els que provenien del dinar anaven amorrats a un puro d'una tinguda efusiva.

CONTINUA EN LA PÀG. 54

Decorat del plató, l'escenari abans de la batalla.

Joan de Sagarra i Josep Sandoval se sotmeten al camuflatge facial amb escepticisme i enlusiasme.

A l'esquerra, Ramon Barnils es deixa fer sense que es passen de la ratlla. Dreta, Vicenç Villatoro, amb les mans quietes per un moment, és occidentalitzat.

Primer, els protagonistes s'observen la morfologia de la postal fallera, i després intenten les postures previstes pel guió, amb Pere Calders a la poltrona.

Però Fabià Estapé dona tan excel·lent horitzontal que el realitzador fa un canvi a favor de la vistositat televisiva.

JORDI MORERA

Després de moltes temptatives, la presa definitiva de la primera part. A la dreta, la maquilladora subratlla la bellesa de Júlia Otero.

Urruti (esquerra), al camerino com als vestidors, amb la moral al cim. I Mariscal (dreta), facilitant el front per tal que el caracteritzador dissenye.

Manuel Vicent (esquerra) amb pentinat platònic i retocs crucials. I Carme Riera (dreta), posant per testimoni el cabell.

JORDI MORERA

CONTINUA DE LA PÀG. 52

Entre els primers, hi havia **Vicenç Villatoro**. L'elegància del vestit obscur que traguava aconseguia dissipar la presència persa que habitualment suggereix. **Ramon Barnils** rumbejava de gavardina, sense la usual camisa de l'exèrcit israelià, "perquè ara tothom parla d'autodeterminació".

Oriol Bohigas se'n va anar de cap al decorat del *plató*, a fi de comprovar-ne l'arquitectura, que era de re-

lleus de procediment faller. Mentre s'esperaven notícies de **Joan de Sagarra** i **J.V. Marqués**, que s'havien perdut del restaurant a la productora, **Fabià Estapé** pal·liava la inacció passejant en diagonal, amb una economia d'esforç que palpitava a la velocitat de la xamada a l'havà.

Josep Sandoval, exultat de color de cara, va ser dels primers a passar pel camerino. El maquillador, per a camuflar el seu estiu facial, va fer molta cosa. Amb ell,

J.F. Mira, al qual li van aplicar un contrapunt de maquillatge que el va deixar mat. I van aparèixer Sagarra i Marqués. Sagarra feia 48 hores que no dormia. Venia de l'enterrament de **Jaime Gil de Biedma**, de tributar-li uns brindis expansius.

Després que els maquilladors van exercir el seu objecte, imperava l'esplendor. I el toc de gràcia: un raspallat en la indumentària. Quin luxe. Passava de l'hora i ningú sabia a què hi ha-

via anat. I l'atmosfera era una revolució cubana.

Lujan es va botonar malament l'americana, però va ser avisat, en última instància, que la camisa li calcava el melic amb tota classe de detall. I, mentrestant, Estapé, amb la fatiga de la digestió, es va ajaçar al divan. "Sembles **López Rodó**", que li va dir Barnils. Sense pretensió, la postura d'Estapé va variar els plans del rodatge: quedava tan bé sobre el divan que va desplaçar Pere Cal-

Steve Archibald, en xandall, aguantant el *pressing* de la maquilladora, i Dolly Fontana, en plena gènesi del tirabuixó.

Andreu Alfaro (esquerra), operació imatge. A la dreta, la primera representació fallida. Mariscal i Archibald reaccionen amb humor.

Urruti, Vázquez Montalban i Manuel Vicent, que ho troben divertit. A la dreta, Jaume Perich aconsegueix situar-se davant d'Alfaro.

JORDI MOREIRA

ders, que és a qui en realitat li pertocava.

Passaven 10 minuts de les 17 hores i, finalment, anava a començar el rodatge. El realitzador va disposar que deixaren els *puros* i que passaren la mopa sobre el sòl de cendra. Però el temporal de fum persistia. La trama, segons va explicar el realitzador, era anar exint dels extrems, en formació, i configurar una reunió. Una cosa tan pedestre, i tan àrdua.

¡Acció!, va dir el realitza-

dor. I els convocats van fer com sabien. L'arquitecte Bohigas era l'únic que s'ho prenia amb severitat, amb les mans a les butxaques. Els altres, amb xala accelerada. Acaba la prova i el realitzador cau en el compte que al divan li va Estapé. I *Divan* Estapé va passar al lloc que la vistositat li exigia durant les posteriors proves. Quan la trama s'havia representat quatre voltes, Estapé no va calcular bé la col·locació del cul i de poc s'hi queda. L'actitud

forçada li feia pujar i baixar la panxa com per moviments borsaris.

A les 17.35 els protagonistes ja no sabien què fer-se ni com posar-se, i el realitzador, perceptible del suplicí que els causava, va avisar: "Va, l'última". I la presa va eixir a paladar. El *plató* va ressonar dels aplaudiments dels tècnics i els actors d'excepció, i Barnils va murmurar: "L'editor creu que l'anunci és així, però després baixa ell per dalt com la magrana aque-

lla del Misteri d'Elx".

LA SEGONA PART

Divendres 16 de febrer. Va ser l'altre dia, i els horaris i els emplaçaments eren idèntics. Si l'objectiu de la primera part eren els que fabricaven l'opinió, el d'aquesta tanda eren els que fometen les notícies. I alguns dels que no van poder assistir a la sessió primera es van incorporar a la segona.

Quan Andreu Alfaro va

Lluís Bassat, l'oportunitat de dir que EL TEMPS és nou

Bassat, ¿com vendrà vostè EL TEMPS?

—Deixi'm fer una reflexió. Vostès tenen la sort de tenir un editor que es diu Eliseu Climent. Un dia em va parlar de la revista i em va explicar que, com que no era un anunciant importantíssim, no s'atrevia a demanar-me la meua col·laboració per a realitzar l'espot. I, miri, jo li vaig dir que sí que el faria. Perquè hi ha moments en la vida de les persones que, per gran que sigui la teua agència i per importants que siguin els teus clients, sempre fa il·lusió ajudar aquelles persones que s'ho mereixen.

És cert que EL TEMPS no té un pressupost enorme per a fer grandíssimes campanyes de publicitat, però, la veritat, tampoc és la primera vegada en la vida que faig una cosa com aquesta. Al llarg de la vida m'he trobat amb gent que, potser, són petitíssims clients, però que tenen tal força personal que m'han guanyat. És el

cas de Climent.

I, la veritat, aquí m'he trobat en moments que he agut de dir als meus directors: mireu, ho sento molt, però tinc una reunió amb Eliseu Climent. I un dels meus directors ha arribat a dir-me: tu estàs boig; mira quins assumptes tenim entre mans i tu vas a perdre dues hores en aquest tema. Doncs mira, sí. I ho he fet amb molt de gust.

I n'estic orgullós perquè quatre idees que li he donat, les ha agafades. Vam parlar de redissenyar la revista, i ho ha fet. Em va parlar de fer la campanya fa un temps, i jo li vaig dir que no, que la fes quan el producte fos fantàstic —el producte anava pel camí de ser molt bo, però encara no ho era. I em va fer cas: ¡fantàstic! Un home que té les ganes de fer una campanya, que ja té decidit fer-la i que ja té, pràcticament, els espais reservats a la televisió, i que et cregui: és fantàstic. I que vinguessin ell i Enric

Satué a ensenyar-me les maquetes per veure si em semblarien bé, quan Enric Satué és un home que per si sol ja sap quan una cosa és bona o no ho és.

—¿Com serà l'espot?

—Serà un espot que reflectirà exactament el que és la revista. Hi ha moments en el món de la publicitat en què els espots han de ser reflex directíssim del producte. I com diu David Ogilvy, el publicitari viu més important que ha donat la història, quan hi ha una no-

vetat en el producte —un redisseny, posem per cas—, la publicitat ha de fixar-se en tot allò que és nou en el producte. Perquè el producte és nou només una vegada, i si no s'aprofités ara l'oportunitat de dir que EL TEMPS és nou, ja no ho podràs dir d'aquí a dos mesos. O sigui que ara és el moment de fixar l'atenció de la gent en el producte. La campanya anirà dirigida, sobretot, a emfasitzar el producte.

M.A.

arribar al restaurant d'Esplugues, Manuel Vicent ja havia ingerit un aperitiu. I els aperitius i les cerveses havien prosperat quan van arribar Carme Riera, Dolly Fontana i Júlia Otero. El dinar, així les coses, ja no es va ajustar a les previsions horàries.

El menú va ser devastat amb molta correcció, passant revista a les referències juvenils de Manuel Vicent, el qual, davant l'obsessiva inquietud que hi havia sobre la taula per la pèrdua de jovialitat corporal, va fer pública la seua versió particular sobre el cas. "Quan s'és madur —va dir—, la bellesa està en funció de com va assecat-se el cos. Si l'assecat és òptim —i això vol dir que has d'estar bé per dins—, la be-

llesa està garantida".

A les 16.30 Manuel Vázquez Montalban, Jaume Perich, el motorista Carles Mas, el futbolista Steve Archibald, Xavier Mariscal i l'ex-porter Urruti, que no havien pogut compartir vaixella i coberts amb els anteriors, ja eren a la productora; els altres, en canvi, demanaven les postres. I quan els del restaurant van arribar amb la llengua colorada, els altres havien originat molta cendra i el maquillatge no els havia caducat de poc.

Una diversitat d'imperatius d'última hora va motivar les absències de Teresa Gimpera, Lluís Llach, Quim Portet, el cantant de *El último de la fila*, la model Inka Martí, Núria Espert, Epi i Josep M. Flo-

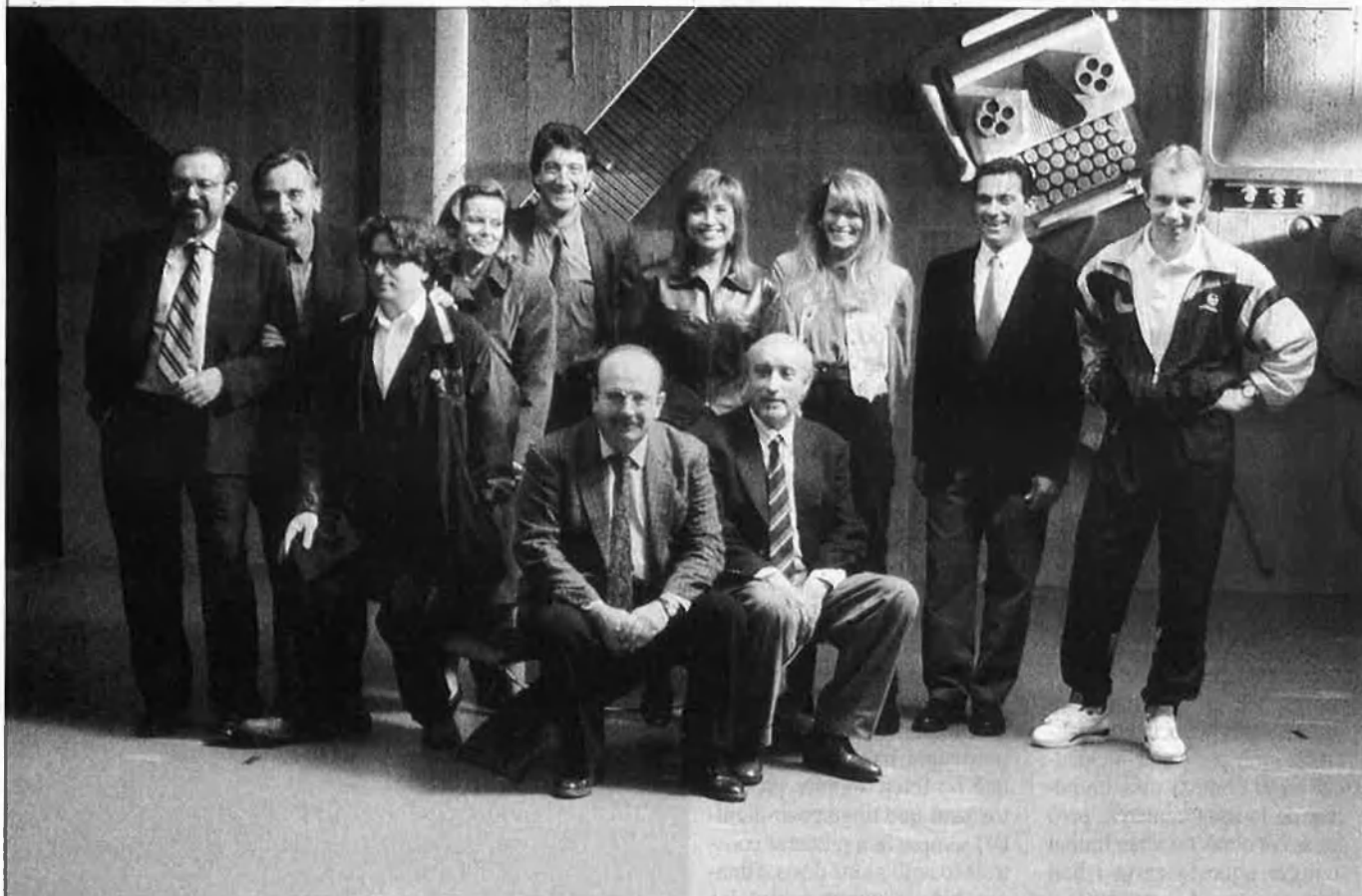
tats.

Alfaro i Vicent van passar al camerino amb escàs entusiasme. "Com menys em toquen, millor", va advertir Vicent. "Sí, perquè si no li agrada", va puntualitzar Alfaro mentre esperava el seu torn, cosa que no va tardar gens. "A mi m'han pentinat", li va confessar l'escriptor a l'escultor. "El barber de Madrid —va continuar— sempre em diu: *Este pelo, ¿se lo corto o se lo remacho?*"

Les maquilladores i les perruqueres van ser expeditives amb Carme Riera, al contrari que amb Dolly Fontana i Júlia Otero. Carme, mentre a Dolly li progressaven els tirabuixons i a Júlia les caracteritzacions, va atiar una conversa sobre automòbils amb Vázquez

Montalban. Segons l'escriptor, cada govern ha promogut l'interès per una marca de cotxes. Durant els últims governs del general van imperar els Dodge Dart; el Citroën BX va particularitzar el mandat de la UCD, i el Volvo ha estat el talismà de l'era del PSOE. Coses.

Esgotat el tema, Carme Riera va aprofitar l'impasse per demanar a Urruti un autògraf per al seu fill. I l'ex-porter, tot atenció, li va regalar un pòster per al menut. Archibald s'havia personat tal com és, amb xandall i calcer esportiu. I li llançava impressions a Urruti, que ho parava tot. Carles Mas, amb el rostre incinerat per les etapes del París-Dakar, anava accelerat, saludant per tot el circuit de la productora. Els

I, finalment, l'O.K. D'esquerra a dreta, Perich, Alfaro, Riera, Urruti, Otero, Fontana, Mas i Archibald. Asseguts, Mariscal, Vázquez Montalban i Vicent.

tres gladiadors olímpics, com era de fàcil suposició, van acabar en un extrem de la nau comentant aspectes de l'ofici. Fins que va arribar Xavier Mariscal amb *chubasquero* i va dissenyar noves coses per a criticar.

Jaume Perich, que havia perdut pes, galejava un *pu-ro* amb un humor tímid. I Vázquez Montalban no deixava de mirar el rellotge. Tenia un compromís a les 17.30 i Dolly Fontana i Júlia Otero encara no havien eixit del camerino. I finalment, les 17.45, quan Manuel Vázquez —amb més raó que un sant— ja era incontenible, es va rematar l'obra d'art. L'aparició de Júlia i Dolly va provocar una ovació colossal en la sala d'espera.

El realitzador va impartir les instruccions de funcionament i tot es va disposar per a l'inici. Tot seguit, Júlia Otero es va traure el xiulet de la boca i va assajar

un moviment en el cos com per adequar-se el vestit de napa lila. I coses que passen: Carme Riera i Andreu Alfaro, que exhibien diverses tonalitats de reivindicatiu color albergínia en els seus induments, es van arregar amb la televisiva Otero. El component insinuava una certa solidaritat, subscripta per la corbata de Vázquez Montalban.

El realitzador, quan tots van estar al seu lloc, va exigir silenci i va donar l'eixida: ¡Acció! La desfilada, a causa del volum de vergonya dels galants fortuïts i les actrius eventuals, no va constar en acta. Cadascú va ocupar l'espai que li corresponia i es va començar com si res. La maniobra va tenir millor aspecte, però Perich no sabia on posar-se i va quedar eclipsat darrere l'estatura —intimidatòria, comparada amb la del fabricant d'humor gràfic— de Dolly. La circumstància va motivar una riallada d'u-

nes detonacions formidables.

El segon intent va haver de ser interromput perquè Urruti tenia una resplendor a la cara. L'efecte va ser corregit amb una capa de maquillatge i la prova, segons l'observació del realitzador, va anar millor. A la tercera temptativa Perich, per indecisió, es va tornar a quedar extingit. I segurament es va dir que no li tornarà a passar. Perquè a la prova següent mirava amb molta estratègia els seus companys d'experiència. Però el realitzador va demanar un parèntesi perquè les maquilladores retocaren la cara de la reina de l'Up & Down, perquè havia detectat algun inconvenient estètic des de l'objectiu.

Tancat el parèntesi, Jaume Perich va recontrollar amb interès les posicions i les intencions dels protagonistes; va efectuar els seus càlculs i li va llevar el lloc a Andreu Alfaro. I Alfaro

es va buscar la vida. Les representacions havien anat millorant d'una forma notòria. El detall, sumat a l'expressió satisfactòria del realitzador, feia preveure que no quedaven molts experiments per representar.

La sisena prova, pels resultats tan nefastos, va fer caure totes les previsions anteriors i va donar molt a riure entre els protagonistes, algun dels quals ja manifestava signes d'inflamació. I, com anhelava Vázquez Montalban, que ja havia fet tard, va arribar l'última presa. I Jaume Perich es va tornar a quedar darrere. Mentre uns i altres picaven de mans pel resultat, Manuel Vázquez va eixir del *plató* al galop i va enfilejar cap al carrer, on l'esperava un taxi. Els altres van prendre un refrigeri i van fer unes quantes coalicions per a tornar a Barcelona. La resta era cosa de Bassat.

M. Alberola